

som Regeringen ikke har rørt ved, som der ikke er bleven bortsprængt noget af for at gøre dem uskadelige, og det er jo en stor Mængde, der her er Tale om i Forhold til de faa, som der fra Regeringens Side overhovedet vil blive rørt ved. Der er jo ved Forordningen af 1842 hjemlet Dykkerne en Slags Ret til at optage Brag fra Havbunden og en Eneret for den, som først finder et Brag, men denne Eneret vil jo aldrig komme til Anvendelse her, hvor der er Tale om Brag, som Regeringen har bortsprængt; saa længe Dykkerne selv ville tage bort af Braget og gøre det uskadeligt, træder jo Regeringen ikke til. Jeg tror, som sagt, at den Frygt, som det ærede Medlem har manet frem her for Dykernes Bedkommende, ikke er tilstrækkelig begrundet, og det vil vistnok være meget vanskeligt at finde en Form for en Ændring i Loven, som skulde aabne Dykkerne Afgang til at tage bort af disse Brag, hvad de ville, samtidig med at Regeringen skulde have Ret til at søge Bragene fredede for fremdeles at holde dem uskadelige over for Sejlsadsen.

J. Jensen: Jeg vilde gerne sige, at de Dykkere, der er Tale om her — det er jo dem, man betegner som de private Dykkere — arbejde jo for en Del ved Haandkraft, de have ikke Dampkraft til deres Naadighed og ere derfor ude af Stand til som Regel at gaa ned paa meget store Dybder. Man har sagt mig, at de med deres Apparater meget vanskeligt ere i Stand til at gaa ned i Dybder paa over 8—10 Favne. Det vil vist være meget sjældent, at man vil finde Anledning til at sprænge Brag, der ligge meget væsentlig dybere, derimod blive de jo gerne sprængte paa lavere Bunde for at muliggøre Sejlsadsen. Jeg tror derfor, at det er rigtigt, naar Dykkerne sige, at de Brag, som Regeringen saaledes har ladet sprænge, netop ville være dem, fra hvilke der kan opfiskes en Del. Jeg synes heller ikke, man kunde tænke sig det umuligt at faa en Bestemmelse ind i Loven, som gjorde det strafbart at forandre Bragets Leje og rejse større Dele deraf. Det er jo forudsat allerede i Forordningen af 1842, at Amtmanden, der giver en saadan Tilladelse, og som skal gøres bekendt med, at man opfisker Brag eller Bragdele, kan forlange Sikkerhedsstillelse eller visse Garantier for, at der ikke sker nogen Skade derved. Jeg tror, man maa kunne finde noget lignende her. Jeg er i Øjeblikket ikke i Stand til at sige, hvorledes det skal formes, men jeg synes ikke, at man, som den ærede Minister sagde, maa anse det for umuligt. Jeg tror tværtimod,

det er muligt, og jeg synes, at de Interesser, det her drejer sig om for en ret stor Del af vor Befolkning, dog have saa megen Betydning, at man nøje maa tage Spørgsmaalet under Overvejelse, inden man vedtager en Lov som den foreliggende.

Bouløkke: Der er ogsaa til mig sket Henvendelse angaaende dette Lovforslag, og det er mig bekendt, at der er mange, der have store Betænkeligheder ved det. Det er jo ikke alene Dykkerne selv, men ogsaa alt det Mandskab, de føre med sig, der, saa at sige, leve af dette Erhverv til Dels Næret rundt eller dog for lange Tider af Næret, og det forekommer mig, at det vilde være urigtigt, om det skulde være disse Folk forbudt at fortsætte denne Virksomhed. Nu sagde den meget ærede Minister nok, at det ikke vilde blive forbudt dem i alle Tilfælde at gøre det, men det forekommer mig dog, at det maa være rigtigt, at Lovgivningsmagten er medbestemmende om de Regler, der skulle til for at forbyde de vedkommende at opfiske Brag og Bragdele. Jeg kan ikke se andet, end at det ofte er Ting af ikke ringe Værdi, der tages op, og at det derfor ikke er rigtigt, at disse for bestandig blive liggende paa Havets Bund. Selvsjælgelig maa imidlertid Dykkerne undertaste sig Regler, hvorefter de ikke hindre Sejlsadsen i mindste Maade. De maa være forpligtede til at gøre Bunden klar eller til ikke at hæve Bragene højere op, end de laa i Forvejen. Der er, som sagt, udtalt store Betænkeligheder ved Lovforslaget lige over for mig, og jeg tror over for flere andre ærede Medlemmer her i Tinget, og det forekommer mig derfor rigtigt, at denne Sag bliver nærmere undersøgt for at se, om vi kunne enes om paa en eller anden Maade at fastsætte Regler eller Former, hvorunder denne Sag skal ordnes. Jeg kan derfor ikke andet end bede det høje Ting standse Sagen og henvide den til et Udvalg. Det er ikke dermed min Mening, at Loven skal forhindres. Jeg tror nok, at naar de højtærede Ministre og et Udvalg komme til at raadsføre sig sammen om de Spørgsmaal, ville de let komme overens om, hvad der er at gøre. Jeg tillader mig derfor at foreslaa, at 2den Behandling standses og Forslaget henvises til et Udvalg paa 7 Medlemmer.

Formanden (Sofus Høgsbro): Om dette Forslag vil altsaa nu Forhandlingen dreje sig.

Da ingen begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.